

Illustreret Familienblad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 44.

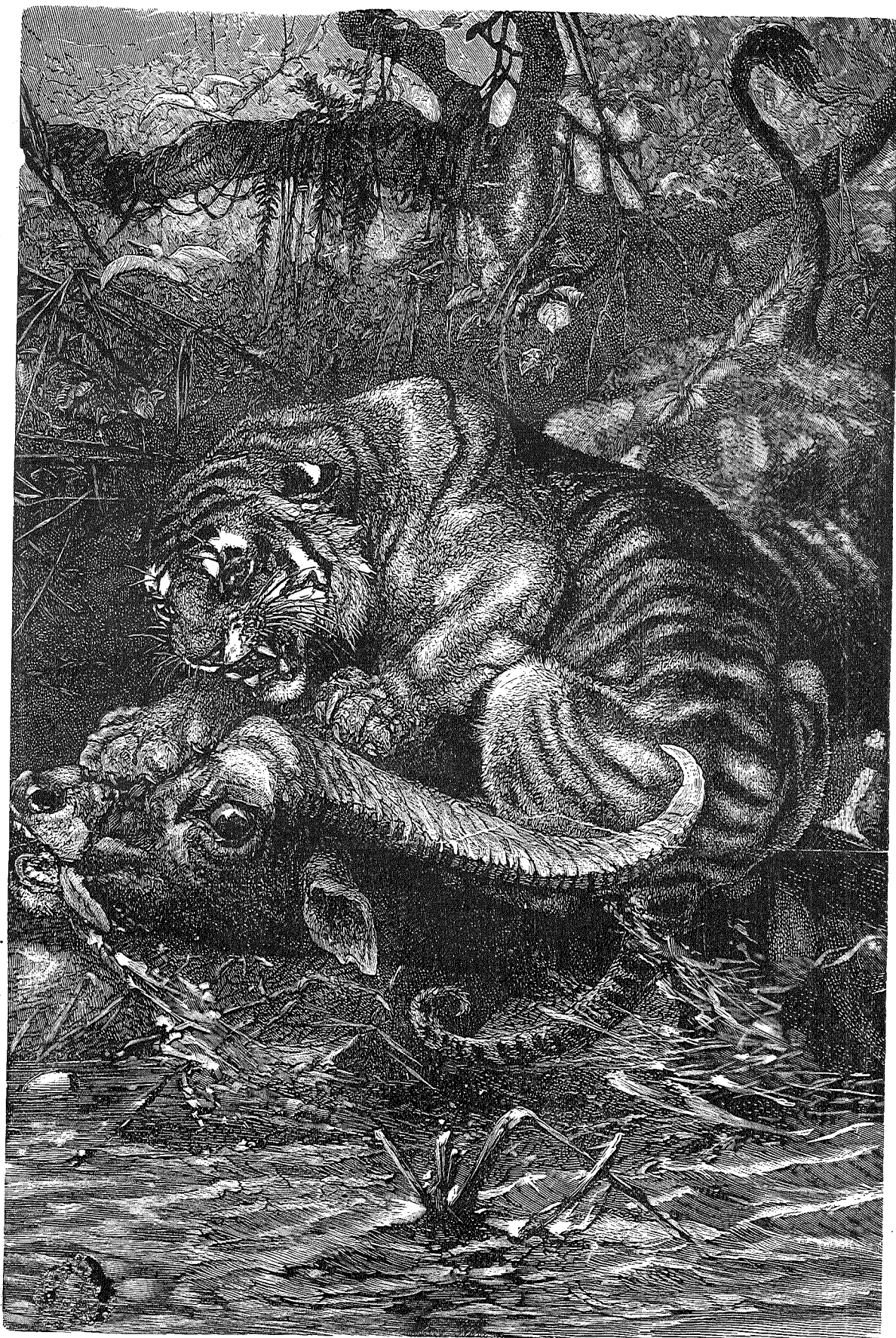
Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstib

Den 4de November 1893.

Illustreret Familienblad
efstjeres af E. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Ole P. Western
Jan 91

Natligt Overfald.

Solweig.

af

Annette Ihle.

(Eftertrykt forbydes.)

(Sortt.)

Ligesaa hurtigt, som det var kommet, blegnede Indtrykket af den fine Verdensmand, som med sin bedaarende Kourtoise havde vidst at fængsle det unge, flygtige Pigesind.

Trygve tronedede snart paa den gamle, fremstuede Blads derinde i Hjertekammeret, medens Længselen efter ham blev stærkere, efter som Dagene skred frem saa forunderlig ensformige og trivielle under Forældrenes skarpe, aarvaagne Blikke.

Efterhaanden, som Trykket alt mere besværede, rejste Trodsen sig derinde mod dem.

Hun begyndte for Alvor at pønsje paa at rive sig ud af denne stærke, hæmmende Indflydelse, denne Trældomsfrugt for Forældrene.

Hun vidde løbe bort fra Hjemmet, kaste sig i Armene paa Trygves Moder og bede hende ogsaa at være hendes Moder, at hjælpe hende til alt det, som var ret og godt.

"Man bør adlyde Gud mere end Menneskene," klang saa loffende for hende, og det kunde umulig være den gode Guds Villie at stille tvende unge Hjertes ad, som ikke kunde være glade eller lykkelige i Livet, naar de saaledes skulde leve adskilte bare for haarde, urimelige Menneskers Skyld.

Hendes Forældre kunde umulig holde af hende, naar de vilde tvinge hende ud af al Livslykke; de holdt bare af sig selv, af Magt og Rigdom og Ære, bare hun, Solweig, deres egen Datter, ved eget Offer kunde bringe dem, hvad de attraaede heraf, vilde de nok være fornøjet.

Og slige haarde, egentjærlige Forældre skulde hun blindt adlyde, medens han, som var hende mere kjær end Fader og Moder og alt i Verden, skulde gaa der og sørge og længes!

En vakker Dag kom Underretningen om, at Trygve var rejst bort for Alvor, var rejst til sin Onkel i Kristiania for at blive der — man vidste ikke hvor længe.

For Forældrene kom denne Nyhed saa inderlig betryggende — saa var de da kvit denne Uro.

Men inde i Solweigs Hjerter bruste Lidenskaberne. — — —

Han var rejst — rejst uden at gjøre saa meget som et Forsøg paa at møde hende og sige Farvel.

Da hun nu trygt kunde gaa ud, løb hun ved første givne Lejlighed til sin gamle Veninde, Gunhild, Trygves Moder.

Rød og opbidet traadte hun saa hurtigt ind, at det ordentlig for igjennem den rolige intet anende Husmoder, som derborte ved Skorstenen var ifærd med at skure sine hvide Melseringer endda hvidere.

"Som Du kommer, Barn; Du skræmmer næsten Videt fra mig, Solweig. Kjære, hvad staar paa!"

Hun blev staaende med Skrubben i Haand og betragtede den ophidsede Pig.

Men Solweig sank ned paa Bænken, slog Hænderne for Ansigtet og hullkede.

Her turde hun give sine Følelser Luft, her vilde hun da blive forstaaet!

"Saa fat Dig da, kjære, velsignede Barn — hvad er det, som er gaaet Dig imod, vesle Solweig, siden Du tager sliig paa Vej?"

Saa gif hun bort og strøg Haanden over det glindsende Haar; hun kjendte Solweigs heftige Sind, og det var ikke første Gang, hun havde hjulpet til at stilne Graaden.

"Trygve er rejst," hullkede Solweig og saa op paa sin gamle Veninde med kummerfuldt Blik.

"Ja, det er han rigtignok, og det gjorde Gutterne saamen Ret i."

"Han havde ikke engang et Farvel til mig, han var vel kanske lige glad om mig, som gaar derhjemme og har det saa tungt, saa tungt!"

"Hys, Barn! Jo vist havde han Hilsen til Dig jo, bare Du vil lade mig saa komme frem med den."

"Jeg mente ikke sliig, han kunde vel fundet en Anledning til at sige mig Farvel, om han bare havde villet."

"Na nej, Trygve vil gjerne stræbe efter at gjøre det, som er Ret og Godt, skal jeg sige Dig, Barnet

mit, og han vilde vel ikke friste Dig til Ulydighed mod Forældrene dine."

"Saa kunde han skrevet da."

"Men fjære Dig, Solweig, Brevveksling er jo ogsaa forbudt. Trygve fik nok selv Brev og Forbud herom fra din Fader."

"Ja, Moder har fortalt mig det. — Fader er saa haard som Flint — aa ja, Moder er sandelig ikke blødere, naar det gjælder at pine og plage mig."

Hun havde slaaet Armene omkring Gunhild og sad nu og hullkede al Bitterhed ud ved den gode, trofaste Gamles Bryst.

"Du saar se at være taalmodig, Barnet mit. Jeg forstaar nok, at dette er en tung Prøvelse for Dig, og dine Forældre gaar uviljeligt frem, synes jeg, ved at være saa haarde. Men Du maa dog ikke tvivle paa, at de vil dit eget Vel, vesle Solweig, skjønt det maaske havde faaldt lettere for Dig at lyde dem, om de havde taget det mere med det gode."

"Men jeg kan ikke holde dette ud, Gunhild, nej det kan jeg ikke. Fader og Moder vil aldrig give sit Samtykke — nej, aldrig i Evighed; Du maa tro, jeg kjender dem."

"Hvis saa er, saa er det vel heller ikke Vorherres Villie, at I to skal have hinanden. Men jeg tror nu det, Solweig, at dette er en Prøvelse, sendt fra Vorherre, for at I begge to kan saa prøve Hjertelaget. Er I bare trofaste og holder ud, saa vil nok den Tid komme, da I begge to skal saa blive lykkelige og glade, fordi I ikke har tvunget Eder frem mod dine Forældre."

"Men jeg orker ikke at holde ud dette, Gunhild! uf, baade Fader og Moder har gaaet der og lurt paa mig med slige mørke Blikke — det er akkurat som at sidde i en Skrustikke!"

"Kjære Barnet mit, Du saar tage Fornuften med — og saa saar Du bede til Gud for dine Forældre og for Dig selv med — jeg frygter stærkt for, at Du glemmer det under denne Prøvelse, Solweig, for Du høres saa bitter ud. Vorherre kan lede Menneskehjertet som Vandbække — det skal Du bare tro, Barnet mit — og han magter nok at skjænke Dig baade Taalmodighed og Ulydighed, naar Du bare begjærer det selv. — Du saar se at finde Dig i det uundgaaelige, Barnet mit; thi Du kan saa alligevel ikke rende bort fra Hjemmet."

"Jo, det var netop det, jeg tænkte, jeg tænkte at komme til Dig, Gunhild, for Du har bestandig været som en rigtig god Moder mod mig, Du — men naar Trygve er rejst saa — han, som ikke engang sagde mig Farvel — saa saar det være da."

Hun tørrede Taarerne hurtig bort og blev ganske iltet ved Tanken paa Trygves Flugt.

Gunhild havde igjen begyndt sit Arbejde, hun skurede og skurede og tænkte paa, hvor utaalmodigt et ungt Hjerter kan være.

Men ved Solweigs sidste Ord fløj et lunt Smil over hendes Ansigt.

"Ja, det tænker nok jeg ogsaa det, Solweig, at det er bedst, Du ikke rømmer fra Hjemmet," og nu lo hun virkelig den unge, opbragte Pige lige i Ansigtet.

"Ja, Du ler Du, Gunhild, men Du forstaar Dig ikke paa sliig Du, det var ingen, som lagde sig imellem Dig og Halvor."

"Hvor gammel er Du, Solweig?"

"Hvor gammel jeg er! Du spørger akkurat, som om Du ikke vidste baade Dag og Time, da jeg blev født."

"Na jo, jeg husker nok sagtens det, for jeg var den første, som havde Klæder paa din vesle Krop. Men hvor længe er det siden, Du?"

"Det var akkurat 16 Aar den 10de November."

"Ja, paa Mortensdag ja. — Det er en lang Levetid at hente Erfaring fra det, Barnet mit."

"Na ja, lang nok for den, som er ulykkelig."

"Men kanske ikke lang nok for Dig til at have lært Ulydighed og Taalmodighed, vesle Solweig."

Herpaa havde Solweig intet Svar; hun sad og fulgte taus og tankfuld Gunhilds slittige Hænder.

"Det havde vel været bedst, om Trygve og jeg aldrig havde kjendt hinanden," kom det endelig.

"Ja, menneskelig talt havde det vel det. — Trygve er vel kanske for simpelt for Dig, Solweig, skjønt han vist har en god Fremtid for sig. Men det er nu engang saa, at en ser mere paa det, som ser stort og fornemt ud i Verden, end paa det, som ser tarveligt ud, men som kan være baade sikkert og solid."

"Der kan blive svært pent her i Birkely, Gunhild, naar den store Bygning bliver færdig, og saa Haveanlægget da!"

"Jeg skal sige Dig det, jeg, min Ven," begyndte Gunhild, idet hun tørrede sine Hænder paa det hvide Haandklæde, "at Halvor har lagt en god Grund for Sønnen vor; baade er Gaarden god og letdrivende nu, og flere Skovtejger har han kjøbt til, saa her er en rigtig god Havnegang til Hjemmekjørene om Sommeren — og Møllebruget bringer mangen god Spareffilling ind, kan Du tro."

"Ja, det forstaar nok jeg ogsaa det, verimod kan jeg slet ikke forstaa, hvorfor Trygve skal blive Snekker."

"Men det forstaar hans Morbroder. — Forresten er det vel ikke sagt, at han skal drive Professionen, om han lærer Haandværket. Trygve saar nu baade Gaarden og Møllen ogsaa, ser Du. Min Broder skrev, at han syntes, Trygve, som har lært saavidt meget, skulde se at saa Middelesteamen ogsaa til Sommeren."

"Ja, det burde han rigtig," indsaaldt Solweig med Liv, "det var da noget ganske andet det, mente hun."

"Ja, hans Morbroder siger, det er godt at tage den Lærdom, man kan saa, medens man er ung. — Men nu, vesle Solweig, saar Du da høre den Hilsning, Trygve sender Dig; det var nu først og fremst at hilse Dig saa mange tusinde Gange da, ser Du, og saa skulde jeg bede Dig være glad og taalmodig og bare tænke forhaabningsfuldt paa Fremtiden, saa vilde nok alt greje sig godt for Eder tilslut — affurat sliig sagde han, og jeg synes, det var en god Hilsen, Solweig."

"Ja, det var det nok ogsaa. Na ja, jeg er nu altid saa svært iltet og utaalmodig, jeg. — Da Bedstemoder levede, havde jeg ogsaa en til at formane og hjælpe mig til at overvinde mig selv, — men det er ligesom jeg bliver saa haard og styg, naar de er saa onde mod mig."

"Staffels vesle Barnet mit, Du trængte saa vel en til at retlede Dig, Du, havde Du det, skulde det blevet ganske anderledes for Dig, for i Grunden har Du baade Villien og Hjertelaget."

"Na ja, som jeg til Dig og Trygve saa —"

"Gud ske Lov, Trygve er snil og god og retstaffen i inderste Grund han, Solweig, og vist og sandt er det, at jeg saa gjerne skulde ville tage Dig ind til Hjertet mit og blive Moder for Dig ogsaa, Venner min."

Og nu kom ogsaa Turen til Gunhild at fælde Taarer.

"Men tør nu de Taarerne bort, Solweig," og saa for hun hurtig med Haanden over sit eget Ansigt — "saa skal vi gaa ind i Kammeret og saa en liden Kaffeetaar at kvikke os paa — ser Du, hvor blank Kjedlen stinner imod Dig."

Hun satte den lille polerede Kjedel paa en Tallerken, og saa gif de ind, hvor en lystig Tid brændte i Kaffeelovnen, og hvor en frisk Luft blandet med duftende Røjer og Melletter strømmede dem imøde.

"Na hvor inderlig koseligt her er," sagde Solweig og satte sig med en tilfreds Mine i Gynge stolen.

Da Gunhild havde dækket med hvid Dug og hjemmehagte Kager, sagde hun:

"Kom nu, vesle Solweig, og sæt Dig op i Sofaen, saa drikker vi Kaffe og er glade og tilfredse, naar vi drager os til Minde, at Herren vor Gud styrer al vor Gang."

Den rige, mægtige Thor Sandberg har lagt Vandringstaven ned og er slumret ind i den sidste lange Søvn.

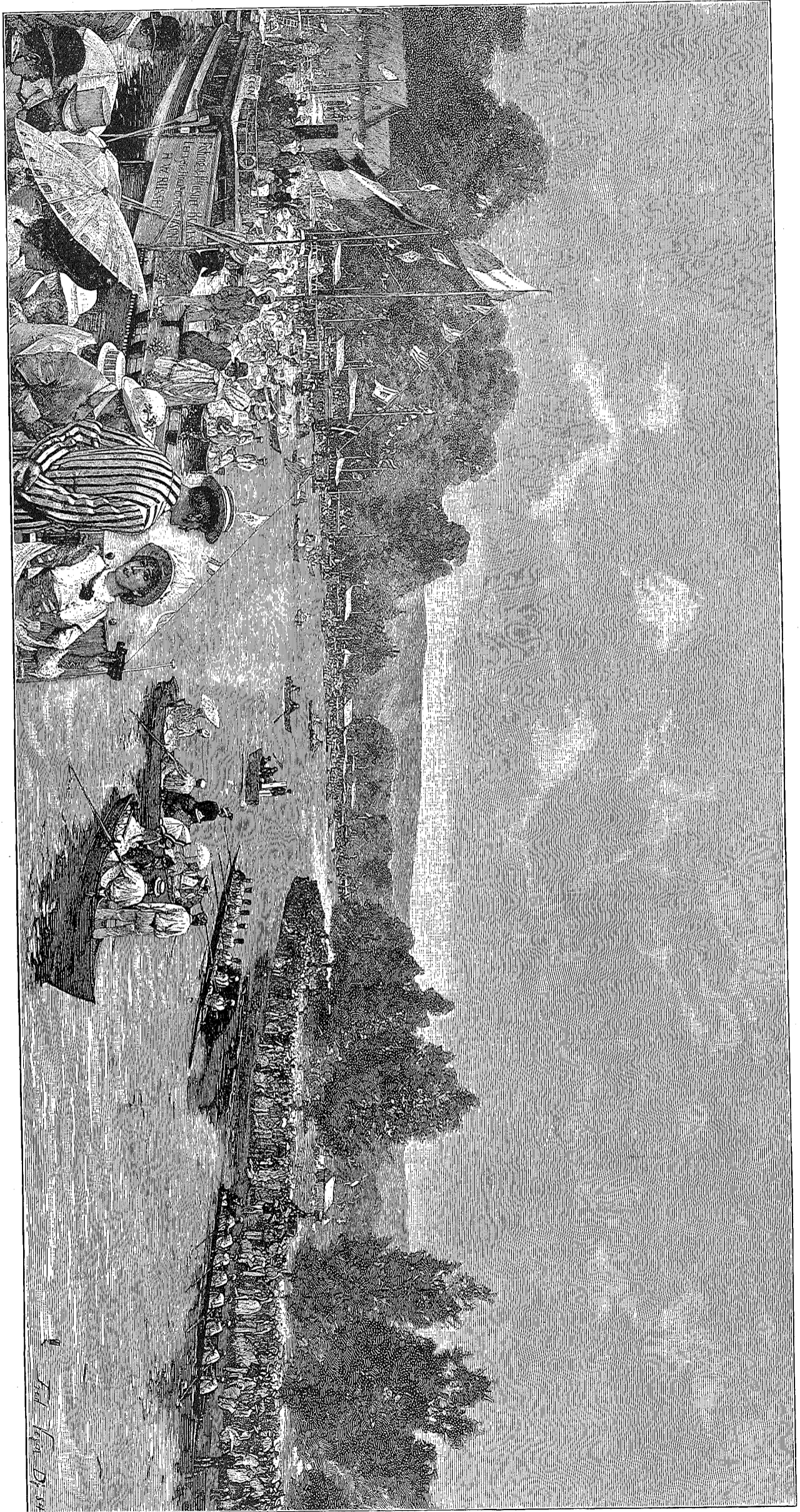
Den store, stolte, villiestærke Skikkelse, som var mere frygtet end elsket, medens han saa se og god og selvstikker i sin egen Magtfulde vandrende omkring mellem sine mindre heldigt stillede Mennesker, ligger nu kold og stiv dybt nede i den sorte Jord.

Hans tvende Børn sidder sørgende tilbage i det store, smukke Hjem, hvor Dødens dystre Alvor mægtig har grebet deres unge Hjerter.

Kampen blev tung og haard, før Døden vandt Sejrr over dette kraftige Legeme, som i Manddommens bedste Aar maatte segne om som et bruffet Rør.

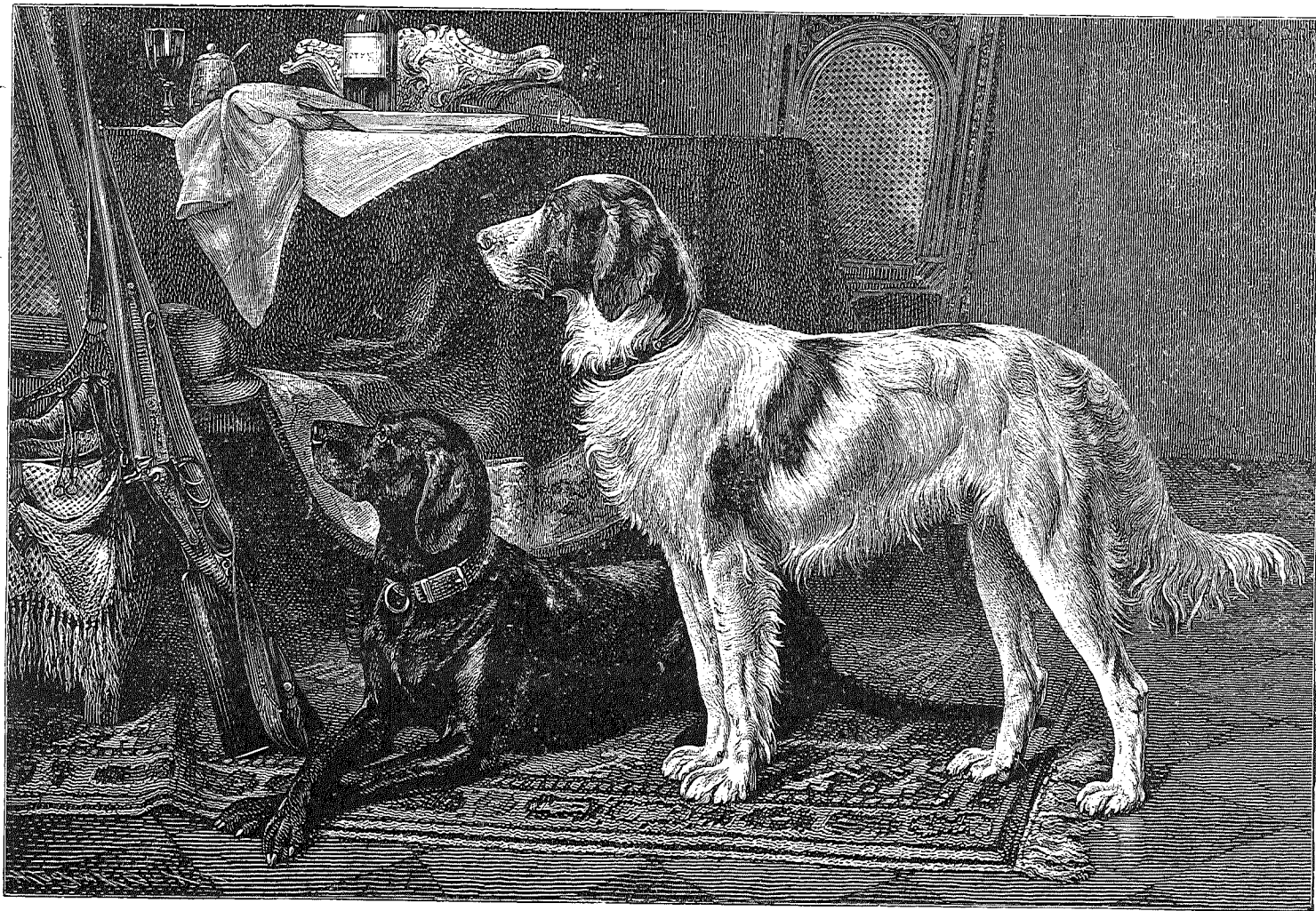
Men Slaget kom fra en barnhjertig Haand, som gav Sjælen Anledning til i den ellefte Time at komme frem for Herrernes Herre med det allersidste Regnskabsopgjør.

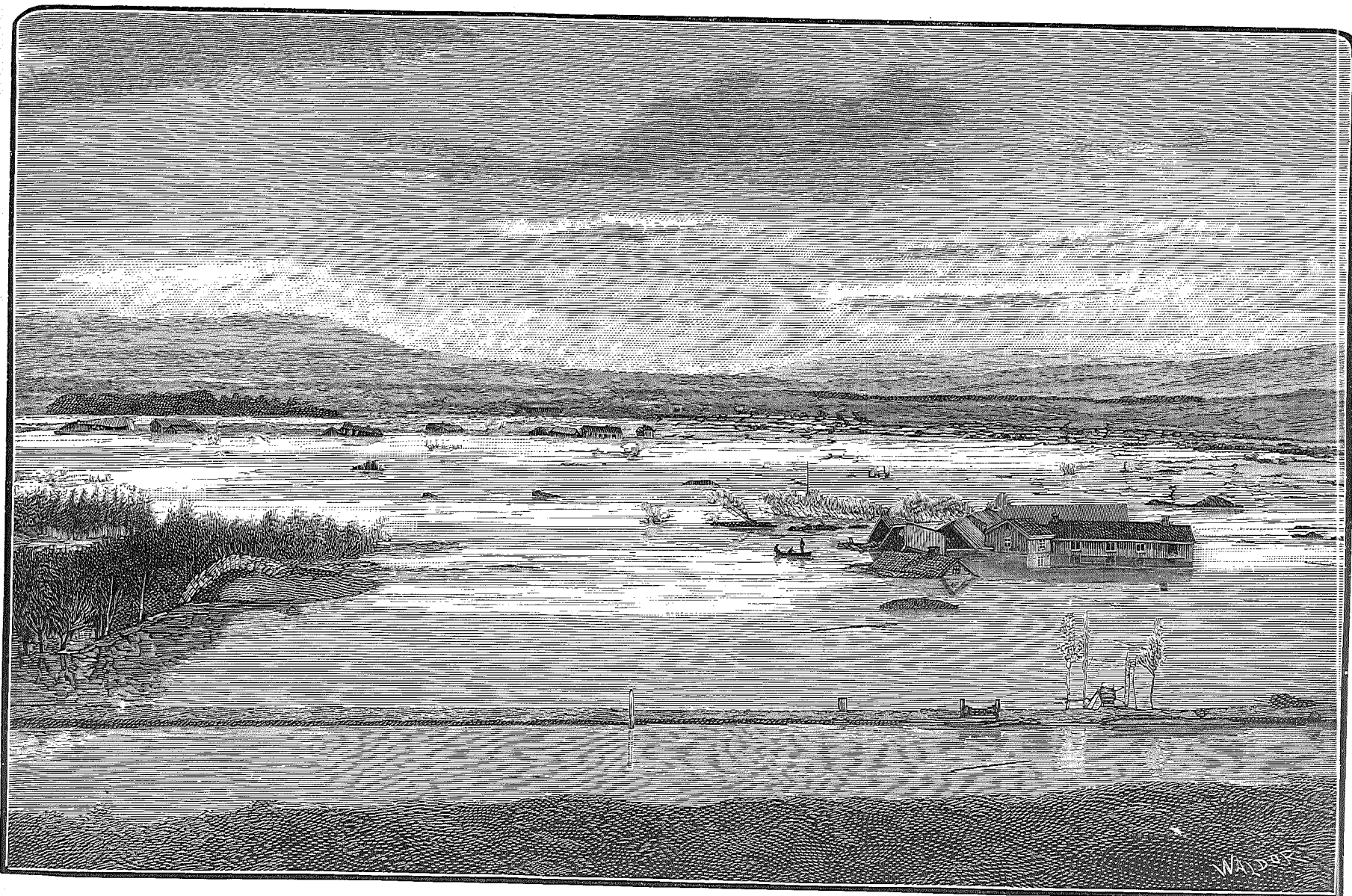

En Regatta paa Sjemeien.

J. H. E. D. 50

I Jægerens Hjem.

Ukften i Værdalen seet fra Kålen. Efter Fotografi af Aune, Trondhjem.

Nu kom han lige hen til hende. „Jeg skal sige Dig det, Synøve, at det er netop det, jeg ogsaa mener og gjerne vil.

Jeg tænkte meget paa det, da Far led sliq, og jeg bad virkelig Herren hjælpe mig til at blive forfattet tro.

Men det var ikke for at faa mig en Kone, det —

„Nej, det forstaar jeg nok —

„Og hvad Solveig angaar, saa vilde jeg ikke for alt i Verden have hende, om det skulde ske af Tvang.“

„Nej Gud bevare Eder begge to fra det; dertil er Du nok altfor ærlig og sand, kjære Broder.“

„Du erkjender altsaa, at der findes noget godt hos mig ogsaa, Synøve“ — han kom og satte sig lige ved hende og lagde sin Haand over hendes, idet han saa hende fast og kjærligt ind i Øjet.

„Harald, hvor kan Du snakke sliq!“

„Bed til Gud for din Broder, Du, Synøve; kjender mig bedst af alle,“ saa trykkede han hendes Haand, og saa rejste han sig hastigt og gik ud af Værelset.

(Fort.)

Paa et hængende Haar.

(Fort.)

Næsten før jeg naaede mit Værelse, blev jeg overfaldt af en forunderlig Søvnighed, og jeg maatte kæmpe mod en stærk Tilbøjelighed til at kaste mig paa Sengen, inden jeg klædte mig af. Jeg overvandt den imidlertid og tilskrev den min Rejse og den friske Luft og tænkte over, hvor jeg helst skulde gjemme den dyrebare Pakke, som havde tynget paa mit Sind hele Dagen.

Da jeg vilde laase Døren, fandt jeg til min Skuffelse, at Nøglen manglede; men jeg vidste, at Folkene i Hotellet var gennem hæderlige og brave, saa jeg søgte mig ganske trng fra den Raak og lod mig nøje med at sætte en Stol mod Døren, for at en Rejsende, om han skulde tage Fejl, kunde se, at Værelset var optaget. Jeg undredes over, at jeg aldrig i mit Liv havde følt mig saa søvrig; det var med den største Anstrængelse, det lykkedes mig at holde mine Øjne aabne, og da jeg holdt paa at falde isøvn, medens jeg trak op mit Uhr, og Nøglen laaldt ud af min Haand, kunde jeg ikke andet end le ad mig selv.

Latteren og Søgningen efter Nøglen vakte mig, og jeg tog Pakken ud af min Lomme og lagde den under Hovedpuden, hvilket jeg ansaa for det sikreste Sted, og efter at have seet efter, at jeg havde en tilstrækkelig Mængde Svoovstikker ved Haanden, gik jeg iseng, og neppe havde jeg lagt mit Hoved paa Pudsen, før jeg maa være falden i en tung Søvn; thi jeg erindrer intet mere.

Da jeg vaagnede, sølte jeg mig meget tung og forstumlet. Jeg havde en Følelse af, at jeg maatte have sovet mange Timer og greb øjeblikkelig efter mit Uhr. Hvad var der gaaet af det? Det viste 1 1/2.

Jeg holdt det op til mit Øre og stirrede paa det atter og atter. Nej, det var ikke standset. Det gik, og Klokken var 1 1/2! Jeg lyttede efter Lydene i Huset og paa Gaden og var vis paa, at det var kun altfor sandt, fuldstændig forstumlet sprang jeg ud af Sengen og klædte mig hurtig paa. Da og først da kom jeg til at tænke paa, at Hr. Wilson skulde møde mig i Banken Kl. 12, og jeg blev forfærdet, da jeg kom til at tænke paa, hvad de maatte tro om min Udebliven.

Imidlertid kunde jeg ikke forklare for mig selv, hvorledes jeg kunde have forsovet mig saaledes, det var noget, som aldrig havde haendt mig før. Tænk om nogen havde draget Fordel deraf, forat —; men da mine Tanker naaede dette Punkt, betoges jeg af en saadan Skræk, at jeg sølte mig ganske svimmel. Jeg næsten vakkede hen til Sengen, og da jeg drog Skrinet frem fra Hovedpuden, var Omslaget i mine Følelser næsten for stærkt for mig. Jeg undersøgte Pakken, Seglene var i orden, og med en Følelse af intens Vættelse lagde jeg den i min Lomme og skyndte mig ned. Wilson havde muligens ventet paa mig, og uden at tabe et Øjeblik, og da ingen var tilstede hvem jeg kunde give nogen Bætted, styrkede jeg ud paa Gaden, løb saa hurtig, jeg kunde, til den nærmeste Holdeplads, kastede mig i en Bogst og bød Bogmanden dobbelt Betaling, hvis han kunde kjøre

mig til Banken paa 10 Minutter. Han gjorde det; men det var til ingen Nytte.

Da jeg aandeløs og ophidset skyndte mig ind i Kontoret, blev jeg underrettet om, at Hr. Wilson, efter at have ventet nogen Tid, var gaaet, men havde nedlagt Bud, at han vilde komme igjen den næste Dag Kl. 11. Jeg bad om at maatte faa tale med Chefene og blev vist ind i deres Værelse, hvor jeg gjorde en meget klodset Undskyldning for Forsinkelsen og sølte mig mere og mere ilde tilmode, da jeg saa, at de øjensynlig tvivlede paa Sandheden af en saa usandsynlig Historie. Jeg bad om Tilladelse til at lade Skrinet bero hos dem, da jeg nødig vilde have det i min Varetægt endnu en Nat, og de samtykkede deri, idet de lagde det i det idfaste Skab i deres private Værelse og bad mig være der Kl. 11 næste Dag for at overlevere det i Hr. Wilsons Hænder. Jeg lovede bestemt at indfinde mig til den fastsatte Tid og skyndte mig ud, dygtig ærgerlig over min egen Stjodesløshed. Men jeg kunde ærlig sige, at det var et Uheld, og da jeg begyndte at føle, at jeg ikke havde spist Frokost, besluttede jeg at gaa tilbage til Hotellet.

Da jeg kom did, faldt det mig ind, at dersom jeg rejste til Edinburgh samme Eftermiddag, kunde jeg afslutte mine Forretninger der, vende tilbage til Arlingham næste Dag tidsnok til at træffe Hr. Wilson, og rejse tilbage til London om Aftenen. Jeg vilde derved ganske vist spare Tid, hvorfor jeg anmodede Fru Jones om at give mig noget at spise saa hurtig som muligt.

De maa ganske vist trænge til noget, Hr. Arnold, bemærkede denne værdige Kone. „Vi holdt Deres Frokost varm meget længe, da vi troede, De vilde komme tilbage og spise. De staar meget tidlig op, min Herre.“

„Ja, meget,“ svarede jeg, da jeg troede, hun vilde drille mig paa Grund af min Dovenskab.

„Og De ser ikke godt ud,“ tilføjede Fru Jones. „Er der noget iveness med Dem, Hr. Arnold? De ser virkelig elendig ud! Er der noget, De ønsker, som jeg kan skaffe Dem?“

Nu, da jeg havde Tid og Ro til at tænke, lagde jeg mærke til, at mit Hoved smertede frygteligt, og at jeg neppe kunde svelge en eneste Mundfuld.

„Nej Tak,“ svarede jeg; „jeg bliver frisk igjen, naar jeg faar spist.“

„Deres Ven sagde, han var bedrøvet over ikke at se Dem igjen,“ bemærkede Fru Jones, idet hun var i Begreb med at forlade Værelset. „Mary gav ham Deres Hilsen.“

„Min Hilsen?“ gjentog jeg; „jeg har aldrig sendt ham nogen Hilsen.“

Pigen fortalte, at De havde sagt til hende, at De var bedrøvet over, at De ikke kunde vente paa ham; men at De maatte rejse tidlig.“

„Ja, ihandheld tidlig,“ sagde jeg leende; „dersom det er, hvad Mary kalder tidlig, gjør det mig ondt for hende. Men da jeg ikke har seet hende, har jeg selvfølgelig ikke kunnet bede hende om at overbringe nogen Hilsen til nogen.“

„Hvordan kan dette forholde sig?“ udbrod Fru Jones. „Hvad gaar der af Pigen, at hun kan finde paa alt dette? Hun erklærede, at De havde bedet hende, naar Herren kom ned, at sige, at De maatte rejse, og da hun bragte ham hans Frokost, sagde hun det til ham, og han sagde, det gjorde ham ondt, at han ikke havde truffet Dem. Tænk at fortælle saadanne Usandheder! Hun er ude nu; men jeg skal have fat i hende, naar hun kommer ind.“ Og idet hun talte sig mere og mere vred, tilføjede hun, „hun sagde, at De havde anmodet hende om at vise Dem en liden Tjeneste.“

„Hun maa have drømt,“ sagde jeg, idet jeg sluttede mit Maaltid. „Dersom jeg kan, vil jeg komme herind imorgen og høre, hvad hun mente dermed. Ikke vær for streng mod hende, Fru Jones.“

Jeg afgjorde min Regning med min gode Bertinde og rejste, medens denne værdige Kone ønskede, at jeg snart maatte blive bedre. Det haabede jeg ogsaa; men jeg havde mine Tvivl, da jeg ikke kunde erindre nogensinde i mit Liv at have befundet mig saadan, jeg haabede kun, at jeg ikke skulde blive alvorlig syg, da jeg nødig for anden Gang vilde komme for sent. Ulykkeligtvis var min Frygt ugrundet; thi Luften forfriskede mig, og da jeg kom til Edinburgh, sølte jeg mig meget bedre.

Jeg var saa heldig at faa udført mit Arbejde paa en Maade, som jeg vidste i høj Grad vilde vække Hr. Beauchamps Tilfredshed, og da der allerede havde været nogen Forsinkelse, telegraferede jeg straks. Re-

fulstatet istedetfor at vente, til jeg vendte tilbage næste Dag. Min gode Stjerne var sikkerlig i Opgaaende, da jeg gjorde det; det var det eneste Held, som jeg havde paa denne fatale Ekspedition.

Omendkjønt jeg ikke havde nogen Pakke, som tyngede paa mit Sind den Nat, sov jeg dog ikke godt, hvilket var usædvanligt for mig; men efter Frokosten var jeg bedre, og vel tilfreds med mit sidste Arbejde rejste jeg tilbage til Arlingham i meget godt Humør. Atter mødtes jeg af et Uheld. Halvvejs mellem Edinburgh og Arlingham blev vi standset af den Efterretning, at da et lidet Uheld var tilfaldt det Tog, som var foran os, vilde vi blive opholdt nogle Timer. Jeg kunde neppe lade være at le, ærgerlig som jeg var, over alle de Banstueligheder, som mødte mig paa denne lille Rejse; men dette var da virkelig ikke min Skyld. Jeg telegraferede da til Chefen i Arlingham og forklarede Sagen og tilbragte Tiden saa godt, jeg kunde.

Klokken var over 1, da vi dampede ind paa Stationen, og neppe havde jeg sat min Fod paa Perronen, før jeg blev tiltalt af en Mand, som øjensynlig ventede paa mig.

„Hr. Arnold, formoder jeg?“

„Ja,“ svarede jeg.

„Man venter Dem øjeblikkelig i Banken, min Herre.“

„Jeg gaar naturligvis did straks,“ svarede jeg og forundrede mig over, at de havde gjort sig den Møje at sende Bud efter mig. „Har ikke Hr. Hastings faaet mit Telegram med Forklaring om, hvorfor jeg har været forsinket?“

„Det ved jeg ikke,“ svarede Manden kort; „men jeg er anmodet om at bede Dem komme did straks. Vi bør vistnok tage en Vogn.“

„Jeg anholdt en og steg ind; den anden mulede noget om at spare Tid, hoppede ind efter mig, og vi var snart ved Banken. Jeg havde ikke nærret den svageste Stigge af Mistanke, og ikke før jeg saa Chefens og Hr. Wilsons alvorlige Ansigter, som var i dyb Raadslagning i et privat Værelse, faldt det mig ind, at noget var paa færde. Den Mand, som havde mødt mig paa Stationen, fulgte med ind i Værelset.

„Hr. Arnold,“ begyndte Hastings, „De bragte os igaar en Pakke, adresseret til Hr. Wilson. Afleverede De den aldeles i samme Stand, som De modtog den af Hr. Beauchamp?“

„Ja min Herre,“ svarede jeg.

„Havde den slet ikke hele Tiden været ude af Deres Varetægt?“

„Nej, ganske vist ikke.“

„Er De ganske vis paa, at ingen har befattet sig med den paa nogenjomhelst Maade?“

„Ikke saa vidt jeg v d. Det vilde jo have været umuligt; Seglene var jo ikke brukkede.“

„Hvorfor var den ikke forsynet med Kontorets Segl?“ spurgte den anden Chef.

Jeg forklarede Grunden, og da jeg blev urolig over alle disse Spørgsmaal, spurgte jeg: „Er der noget iveness med den?“

„Der er meget iveness,“ svarede Hastings tørt, og idet han rørte ved Fjæren paa Skrinet, som laa paa Bordet foran os, sprang Laaget op. Skrinet var tomt.

Et Øjeblik stod jeg som lamslaaet. „Hvad er haendt? Hvem kan —“

„Bent et Øjeblik, Hr. Arnold,“ afbrød Hastings; „Skrinet var antroet til Deres Omsorg, og uden at udtale nogen Mening om Sagen, an'er jeg det for rigtig at formane Dem til at være forigtig med, hvad De siger. De maa forstaa, at Deres uforklarlige Mølen med at aflevere den igaar, og Deres Udebliven imorges er, mildest talt, mærkelige Omstændigheder.“

Jeg forstod det og bad om Tilladelse til at forklare mig, men mit Mod sank, da jeg læste Tvivl i mine Tilhøreres Ansigter og saa, at de ikke troede min Fortælling. Jeg kunde heller ikke undres derover. I mine egne Øren lod det som en opdigtet Historie, heller ikke kunde jeg vente, at nogen skulde tro, at en Mand kunde sove 15 Timer itræk uden at vaagne en eneste Gang, og især naar han havde et Diamantfrin i sin Varetægt.

„Nu, Hr. Arnold,“ bemærkede Chefen koldt, da jeg var færdig, „lykkeligtvis tilkommer det ikke os at handle i denne Sag. Da De ikke kom Kl. 11, aabnede vi Skrinet i Hr. Wilsons Nærværelse, og da vi fandt det tomt, telegraferede vi straks til Hr. Beauchamp. Han har svaret, at han vil komme øjeblikkelig, og anmodet os om ikke at tage noget Skridt,

før han kommer. Han vil være her om en Time, og saalænge maa vi bede Dem om at forblive i et af vore private Værelser."

"Vil De komme denne Vej, min Herre?" sagde den Mand, som havde mødt mig paa Stationen. Jeg fulgte Manden ovenpaa til et lidet, vel møbleret Værelse, og da Døren lukkedes, var jeg alene med en Ledfager, som jeg nu vidste, uden at nogen havde sagt mig det, var en Betjent, der tilhørte det hemmelige Politii.

Den næste Time var vissefelig den ulykkeligste, jeg nogensinde har gennemlevet, langsomt som den sneg sig hen. Jeg tænkte over enhver Omstændighed, indtil jeg var aldeles forvildet og halvt bedøvet; men jeg kunde ikke se nogen Vej ud af denne Bæve, Omstændighederne havde trukket sammen omkring mig. Det ene Øjeblik studerede jeg paa, om det havde været muligt, at Skrinet kunde have været tomt, da jeg modtog det; i det næste grundede jeg paa, om det havde været muligt, at Skrinet kunde have været plyndret den foregaaende Nat; men jeg vidste, at begge Dele var lige umulige. Pengeskabet var altfor sikkert og Banken altfor vel bevogtet, til at det sidste kunde have været muligt, og Hr. Beauchamp havde uden Tvivl aabnet Skrinet, før han leverede det til mig.

Efter som Tiden forløb, begyndte jeg at undres over, hvem af Brødrene rimeligvis vilde komme. Jeg vidste neppe, hvem jeg skulde foretrække. Paa den ene Side havde jeg stor Tillid til Hr. Beauchamps Evne til at gennemtrænge Mysteriet og var vis paa, at han ikke vilde sty nogen Møje for at gøre det. Paa den anden Side frygtede jeg Hr. Beauchamps strænge Ydre, og skjønt jeg havde den største Tillid til hans Godhed i hvilken som helst virkelig Nød, vidste jeg neppe, hvordan han vilde tage dette.

Fuld af Tvivl og ulykkelig som jeg var, havde jeg arbejdet mig op i en rent febrilsk Tilstand, da Stemmer hørtes i Gangen, og Hastings og Wilson traadte ind i Værelset.

"Hr. Beauchamp er kommen," sagde Hastings. Jeg saa urolig henimod Døren, og det var med en blandet Følelse af Lettelse og Frygt, at jeg saa, at det var Hr. Beauchamp, som traadte ind. To eller tre andre Personer traadte ind sammen med ham, men jeg saa ingen uden den Mand, paa hvis Kjendelse alt, hvad mig angik, ahang. Ved det første Øjeblik opdagede jeg, at han saa alvorlig og urolig ud, og da hans Øjne hvilede paa mig, bankede mit Hjerte, som om det skulde sprænges. Hvad vilde han sige?

"Nu vel, Arnold!" var de første Ord, som mødte mit Øre, da Hr. Beauchamp rakte mig Haanden. "Det kan vel ikke falde Dem ind, at jeg skulde tro, at De har nogen Del i denne ulykkelige Historie; dertil kender jeg Dem for godt. Jeg kunde ligesaa snart," sagde han med et venligt Smil, "tvivle paa min Broder eller Hr. Hanley." Idet han derpaa vendte sig til de andre, fortalte han med sin klare, rolige Stemme, som altid lod os føle, at han mente hvert eneste Ord, han sagde.

"Før der bliver rettet noget Spørgsmaal til min Ven Arnold, vilde jeg gjerne sige, at jeg har den fuldeste Tillid til hans Ære og Retfærdighed. Han har ved mange tidligere Lejligheder bevist sit Værd."

Det var mig umuligt at udtrykke min Taknemmelighed. Det var neppe formeget at sige, at dersom Hr. Beauchamp i det Øjeblik havde bedet mig om at ofre mit Liv for ham, vilde jeg have gjort det med den største Glæde. Sandsynligvis læste Beauchamp mine Tanker uden Ord; thi han lagde sin Haand paa min Skulder et Øjeblik og sagde med lav Stemme: "Blag Dem ikke, Arnold, jeg ved, hvad De ønsker at sige;" og idet han vendte sig bort, begyndte han at tale til Wilson og bortlevede de andres Opmærksomhed, indtil han saa, at jeg havde gjenbundet min Fatning.

"Nu, Arnold," sagde han, da han efter nogle Minuter vendte sig til mig og talte paa sin sædvanlige forretningsmæssige Maade, "jeg har bragt en Opdagelsesbetjent med mig, og jeg nærer ingen Tvivl om, at dersom De fortæller ham nøjagtig, hvad der skeer, efter at min Broder gav Dem Skrinet, vil han være istand til at hjælpe os. Det er ikke første Gang, jeg har taget Tilflugt til Hr. Davis, og jeg tror, at han vil finde Vejen ud af denne Labyrinth."

En rolig, behagelig udseende Mand, som havde staaet ved Døren, traadte nærmere, da han hørte sit Navn.

"Jeg skal gøre mit bedste, Hr. Beauchamp," sagde han; hvorpaa han henvendte sig til mig, og idet han talte i en skarp, men ikke ubehagelig Tone, vedblev han: "Var saa god at komme hid, Hr. Arnold."

Han gik iforvejen til den modsatte Side af Værelset, lidt affides fra de andre, og idet han pegede paa en Stol lige ved Vinduet, sagde han: "Sid ned der."

Jeg fulgte Opfordringen, og Opdagelsesbetjenten stillede sig lige foran mig, tilhyneladende lænende sig skjodesløst op mod Vinduet, men, som jeg snart opdagede, med sine skarpe Øjne opmærksomt fæstede paa mit Ansigt.

"Nu maa De først give mig Deres Beretning," begyndte Davis, "siden skal jeg gøre Dem nogle Spørgsmaal; kun maa De huske paa, at alt, hvad De siger, muligens vil blive brugt imod Dem."

Jeg var ikke bange derfor, og uden Nølen gjen tog jeg min Fortælling. Opdagelsesbetjenten lyttede opmærksomt og gjorde ingen Bemærkning, før jeg var færdig, da vinkede han til den Politibetjent, som stod ved Døren.

"Er Politistationen langt herfra?" spurgte han. "Nej, min Herre," svarede den anden, "i næste Gade."

"Gaa da derhen og sig Inspektøren, at jeg skulde være ham meget taknemmelig, dersom han de næste 24 Timer eller saa kunde overlade mig en skarp ung Mand i civil Dragt — saa hurtigt som muligt. Her, giv ham dette," tilføjede han, idet han hurtigt skrev nogle Ord paa et Kort.

Manden saa først paa mig og derpaa paa Davis. "De tiltrænges ikke mere her; Sagen er nu i mine Hænder. Hr. Arnold vil blive hos mig. Skynd Dem, lad ikke Græsset gro under Deres Fødder!"

Politibetjenten forsvandt hurtigt. "Vil De sende Bud efter den Kontorbetjent, som talte med Hr. Arnold, da han kom ind?" sagde Davis til Chefen; "og lad mig saa haade Skrinet og det Papir, som det var indpakket i."

Kontorbetjenten kom, og Hastings bragte Skrinet og Omslagspapiret. Det var staaet op, og Seglene var ikke bleve rørt. Opdagelsesbetjenten underjogte dem med den yderste Omhu.

"Lagde De Mærke til noget usædvanligt i Hr. Arnolds Bæsen, da han kom?" spurgte han Kontorbetjenten.

"Ja," var Svaret; "han var forpustet og urolig og syntes at være ganske aandsfraværende; og —" "Jeg fortalte Dem at jeg var bragt ud af Fatningen over at komme forsent," udbrodt jeg, idet jeg kom nærmere; "og at jeg havde skyndet mig i Haab om at træffe Hr. Wilson."

"Udførd ikke, Hr. Arnold," sagde Davis skarpt. "De skal snart saa Lilladelse til at sige, hvad De vil. Var der nogen anden foruden Dem, som lagde Mærke dertil?"

"Ganske vist; min Herre; vi talte allesammen derom."

"Havde De seet Hr. Arnold før?"

"Ja, flere Gange."

"Og De lagde Mærke til, at hans Bæsen var forskjelligt?"

"Ja," svarede den anden igjen; "vi sagde, at han saa forvirret ud."

"Forvirret? Hvorledes?"

"Fortumlet — som om han neppe vidste, hvad der havde tilbraget sig."

"Kort sagt, meget forskjellig fra hans sædvanlige Maade at være paa?"

"Ja, ganske vist."

"Tak, det er nok," og Kontorbetjenten forlod Værelset.

"Jeg tror, De modtog Bækken, Hr. Hastings. Lagde De Mærke til noget usædvanligt i hans Ydre?"

"Ja, det gjorde vi," sagde Hastings. "Det gjør mig naturligvis meget ondt at maatte sige det; men baade Hr. Morris og jeg lagde Mærke til, at Hr. Arnold var højt befunderlig."

"Som om han var kjed over noget?"

"Det var den Forklaring, han gav; men han syntes at være ganske omtaaget."

"Mener De, at han var forvirret?"

"Han vidste neppe, hvad han sagde eller gjorde."

Jeg følte mig meget ilde tilmode under denne Samtale. Jeg troede kun alt for vel at vide, hvad Davis sigtede til, og ventede hvert Øjeblik, at han vilde spørge lige ud. Men det gjorde han ikke, og en Banker paa Døren meldte den "skarpe unge Mand" Ankomst.

Opdagelsesbetjenten iagttog ham opmærksomt og nikkede, som om han var tilfreds. Manden saa kun et Øjeblik paa mig; men jeg vidste meget godt, at dersom det blev forlangt, vilde "den skarpe unge Mand" kjende mig igjen. Davis gik ud og kaldte den unge Mand ud paa Gangen, gav ham nogle Forholdsregler, hvorpaa han kom alene tilbage og begyndte, hvad man kunde kalde en skarp Kryds-eksamination.

"Hvem var i Vognen, da De rejste?" var det første Spørgsmaal.

Jeg bekræftede nogle af Passagererne.

"Hvor kom den Herre, som De talte til, ind?"

"Ved en Station, hvor flere Tog mødes," svarede jeg.

"Havde De aldrig seet ham før?"

"Ikke saavidt jeg ved."

"De spiste tilfæstens sammen; var dette efter hans eller efter Deres Forslag?"

"Efter hans Forslag," svarede jeg; "han havde netop bestilt Aftensmad, da jeg kom ind."

[Fort.]

Smaaftykker i Gottholds Manér.

Af Memo.

Eftertryk og Overriættelse forbydes.

17. Glemmt paa Jorden.

** Sogn ligger i en af Danmarks skønneste Egne. Kommer man Nord fra ad chausseéen til Byen, saa har man til højre Kirken og til venstre Præstegaarden. Kirken ligger midt paa en Højdefkraaning, omgivet og næsten skjult af gamle Almetræer. Præstegaardens Stuehus vender Enden mod Vejen, og Gaardens hvidtede Mure kikke venligt frem af Havens Træer. Ud mod Vejen, for Enden af Stuehuset, er der et lidet Haveanlæg med en hvidmalet Bærk. Den staaer der saa indbydende, at den Bejsfærende, der drager forbi, let kommer til at ønske sig Sæde paa den. Hvor skjønt maa det ikke være at sidde der og se over chausseéen hen mod den bag Træer skjulte Kirke! Malerisk snor sig en stenat Gang i en Bue op under Kirkegaardens Træer, og Baggrunden af det hele Billede danner Højdedragene og Skovene i Vest.

Men følger man chausseéen gennem Byen længere Syd paa, saa bliver Eggen endnu mere romantisk. Et solid Rækværk indhegner her Vejen mod Afgrunden til højre. Brat gaar det ned til en dyb Skovdal, gennem hvilken en ilter liden Bæk snor sig, her og der overstykket af Dretræer. Bækken løber langs med Besjæmningen, som søgte den en Natning, gennem hvilken den kunde slippe. Endelig finder den den under en Bro nærmere Byen, og rastløs iler den nu mod sit Maal, Østersøen.

Jo, det er unegtelig en skøn Egn! Det tror den kjære Broder, der nu er Præst i H**, ogjaa, ja, han mener endogjaa, at den er Landets skønneste, og den, der skriver dette, har heller intet at indvende derimod og skal slet ikke forstyrre den kjære Broder hans Glæde over hans skønne Hjem.

For Vinter prædikede jeg en Gang ved en Aftengudstjeneste i H**. Det var en skøn Aften. Vinterens første Sne bedækkede Jorden nysfalden og ren. Vejret var stille, det frøs let, og fra en klar Himmel gjød Maanen sit Solblys ud over det skønne Winterlandskab. Da vi kom ind i den oplyste Kirke, der var fuld af Menneker, var der saa hyggeligt og sunt derinde. Gulvet var belagt med Matter, og det store Rum var behagelig opvarmet; selv i det lille hvælvede Sakristi med den gamle Kamin og det spidse Vindue med de smaa blindhattede Ruder var der saa hyggeligt. Man mindedes et af de middelalderlige Borges hvælvede Rum, hvor Rødstensgulvets Kulde dæmpedes med Tapper, medens Ilden buldrede i den store Dør.

Vi havde den Aften en skøn Gudstjeneste. Guds Ord blev forkyndt purret og rent, i god Samklang fra forskellige Læber, og Sangen lød skönt og kraftigt hen under Kirkens Svælvvinger. Vore Hjerter vare hos Herren, vi vare glade i ham.

Men da Gudstjenesten var tilende, og Kirken var tom, spurgte jeg efter et Gravsted, der skulde findes i Kirken, og efter Nedgangen til det. Men med dette Gravsted forholdt det sig saaledes.

For et Par Aar siden gik jeg en skøn Septemberdag sammen med en Lærer paa Vejen fra Kristiansfeldt til Haderslev. Han havde i sin Tid haft Ansættelse ved en af Skolerne i H^o Sogn, og nu fortalte han mig om en meget interessant og romantisk Undersøgelse, han i sin Tid engang havde foretaget i et Gravsted, der fandtes i H^o Kirke. Ved Aftentid var han med en Ven gaaet op til Kirken, og da der ikke fandtes Udgang til Gravkapellet fra selve Kirken, var han udenfra gaaet igennem et Vindue ned i det mørke Rum. Da han havde faaet Lys tændt der nede, opdagede han, at den Gjenstand, som han havde fundet Jodfæste paa, var en af Risterne, som Rummet var fuldt af. Han gjorde nu den Sagttagelse, at de ældste Rister var de kostbareste, at de altid blev tarveligere og tilsidst ganske simple. Han sluttede deraf, at Familien, der her laa begravet, i Tidens Løb var forarmet og tilsidst bleven ganske fattig.

Det var dette Gravsted, jeg hin føromtalt Aften efter endt Gudstjeneste spurgte efter. Jeg var nemlig bleven nysgjerrig og vilde gjerne have lidt mere at vide om den der begravede Slægt. Men det lykkedes ikke for mig; thi Nedgang til Gravhvelvingen fandtes der, som allerede sagt, ikke. Et til Begravelsen hørende Epitafium i Kirken gav heller ingen Oplysning; thi den oprindelige Indskrift paa Tavlen var bleven udslettet og havde maattet gjøre Plads for series pastorum (Præsterækken). Præsten vidste heller ikke noget om Familien, og da jeg hjemme gennemgik de forskjellige statistiske Bøger, der give Oplysning om vore Egne og deres Antikviteter, var det med samme negative Resultat. Denne Families Ihukommelse var udslettet af Jorden.

Jkke sandt, det gjør et ejendommeligt vemodigt Indtryk saaledes at se en engang anseet Slægt aldeles glemte. Den har maatte kæmpe og stridt haardt for at bevare sin Stilling, men ingen Overlevering melder om dens Kamp og Strid, Videlse og Undergang. Den er glemte paa Jorden!

Og dog, kjære Læser, hvad er det andet, end hvad der snart, meget snart bliver vor fælles Løb. Hvor snart er et Menneskes Blods udshyldt, naar han er gaaet bort, og hvor snart er han glemte! Paa den lille Plet paa Jorden, hvor han har levet, i den lille Kredss af Mennesker, blandt hvilke han har haft sin Birkhomhed, vil han blive mindet, maatte ogsaa savnet, en liden Tid, men det er ogsaa det hele. For den næste Generation er han kun et Navn eller Gjenstand for en Anekdot; endnu en Generation og han er glemte! Det gjælder aldeles for de fleste Menneskers Vedkommende. „Hvad er Eders Liv?“ siger Apostelen. „En Damp, som er tilhøye en liden Tid.“ (Jakob 4, 14). Som naar en Sejler glider ud af Havnen og Hjorden — i Begyndelsen ser man det hele stolte Skib, saa kun Sejlene, og snart forsvinder ogsaa de — saaledes er det med Menneskets Liv og Ihukommelse paa Jorden. Bort Liv glider ad Tidens hurtige Strøm ud i Evigheden og snart, snart ere de sidste Spor af vort Liv og vor Ihukommelse forsvundne. Vi ere glemte paa Jorden.

Men hvad har det ogsaa at betyde, om vi ere glemte her, naar vi kun ere ihukommende af ham, hvem Herren paa Korset bad: „Herre, tænk Du paa mig, naar Du kommer i dit Rige,“ og som svarede ham: „Sandelig siger jeg Dig, idag skal Du være med mig i Paradis.“ Det er det, jeg vilde sige: Som vi hin Aften i H^o Kirke sad glade og prikkede Herren i det lyse, varme og hyggelige Rum, medens Støvet af den paa Jorden glemte Slægt laa gjemt i den mørke Skjælder nedenunder os, saaledes skal ogsaa vi — saa mange, som tro — medens vort Munde er forsvundet i Glemmelsens Mørke paa Jorden, leve og glædes i Guds evig lyse Himmel.

„Der holde vi saa Kirkegang
Med uophørlig Subellklang,
I højen Kor,
Hvor Gud han bor
Blandt alle Engles Sang.“

Der er vi hos vor bedste Ven, der samles vi i evig og fuldkommen Harmoni og Kjærlighed med de Venner i Herren, vi have fundet her paa Jorden. Hvad har det saa at betyde, at vi ere glemte paa Jorden!

„Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!“

Saa, da vil det kun angre os lidet, om vi ikke mere ere ihukommende her.

Nattergalen.

Efterskrift til „Nøddegangen“ (Illustreret Familieblads Julenummer 1892), tilegnet Fru Dagmar M.

Kjære Fruel

Det var hos Dem, at Skildringen af vor Nøddegang fandt en saa venlig Modtagelse, at De ønskede Dem Binger for straks at kunne flyve hen og gjæste den og os med den. Det var for Dem nu ikke muligt; thi flyve, —

„Det kan ingen Dame paa den hele vide Jord,“

— men der er dem, der kan det, og de gjorde det, de fløj herhen. Tænk blot, Nøddegangens Ry er gaaet saa vidt om Land, at den ikke blot er naaet til Dem og andre venlige Mennesker, nej, den er endog gaaet kommen til de Umælende; thi i Sommer er skeet, hvad der aldrig før har været Tilfældet, saa længe vi har boet her, en Nattergal har faaet Lyft til at gjæste os! For kort Tid siden byggede den sin lille Koncertsal i en Bust lige tæt bag vor Nøddegang, og saaledes søjede den til Gangens andre af mig allerede berømmede Herligheder en ny. De kjender maatte Deres let begejstrede Ven ikke nok til at ane det, men Sandheden er, jeg blev ganske henrykt! Det havde altid været mit — De siger vistnok — beskedne Ønske, at en Stork dog en Gang maatte faa Lyft til at bygge paa vort Tag, men endnu er dette Ønske ikke gaaet i Opsyldelse, og nu fik vi ikke en langbenet, knebrende Stork, men Kjærlighedens Sanger, Digternes Fugl, Nattergalen, denne sjældne Gæst her i vore nordiske Lande. Jeg tilstaar, at jeg straks den første Aften, efter at jeg havde opdaget vor nye Gæstes Ankomst, slog efter i Naturhistorien for at forsøge mine Kundskaber om dens Natur og Leve-maade, og jeg blev meget fortrakket ved at se, at den byggede lavt og desværre havde mange Fiender. Jeg var nær ved at ønske alle vore Katte fra vor gode, graa Huskat til de vilde, sorte Staldkatte Døden, for at de dog ikke skulde gaa hen og fortære vor nye og yderst kjærkomne Gæst med Hud og Haar. Denne min Angst for den kan, kjære Fruel, tolke Dem mine Følelser for Fuglen og min Glæde over dens Ankomst.

Men hvor længe varede Henrykkelsen! Jeg var i denne Tid just meget beskæftiget, og andre Tildragelser, der satte mine Nerver i Uro, kom til. Og saa indfandt sig hos mig en Gæst, jeg altid har været meget bange for, alle nervesvage og opslidte Menneskers Skræk, Søvnløsheden! Straks en af de første Nætter laa jeg næsten hele Natten uden Søvn, men Nattergalen slog sine Triller til den lyse Morgen. Nu er jo uregelmæssig Nattergalesang noget meget dejligt; en god Musik er ogsaa skøn, men et er det at høre den om Dagen, naar man er oplagt dertil, og et andet at plages af den om Natten, naar man er modig og træt og trænger til Hvile, fordi der venter paa en en Dag fuld af anstrengende Arbejde, som man saa gjerne skulde være frit til. Der ligger man saa med de brændende Øjenlaage og med Nerver, der dirre helt ud i Fingerspidserne. Den mindste Lyd skræmmer en op og gjør en lys vaagen. Jeg tror neppe, at nogen i denne Stilling vilde have stor Sans for en Beethovens Symfoni eller en Sonate af Haydn. I hvert Fald var jeg profaist nok til at ønske Nattergalen langt bort, bare jeg kunde sove! Men nu gaar det vel Nattergalene som Bierne, kan jeg tænke; om disse sidste siger man, at de kun trives for dem, der holde af dem. Og derfor er vel Nattergalen bleven kjed af min ringe Kunstjans og min daarlige Paaskjønelse af dens Præstationer; i hvert Fald er den flyttet fra os, og vi høre den ikke

mere. Den har søgt sig et taknemmeligere Publikum for sine natlige Koncerter. Og saa har vi da her opført Øhlerslægers „Landet fundet og forfundet“, men en Værdom er jeg derved bleven beriget med, og det er den, at en sund Søvn er mere værd end al Verdens Nattergalesang.

Og saa tænker jeg paa Dem, kjære Fruel. De er vel Menneske nok til ogsaa sommetider at kunne have et eller andet lidet „taabeligt“ Ønske. Til Eksempel kan jeg tænke mig, at De sommetider kunde synes, at Sjælehyrdens Bølg i den gode, gamle Kjøbstad R. uden Skade kunde være lidt flottere, end den er. De er nu med et saadant Ønske ikke saa taabelig som jeg med mine Storke, Nattergale eller andre Fugle, der flyve igennem mit fantastiske Hoved, men det kunde dog gaa Dem med Bølggen som mig med mine Fugle. Thi sæt nu, at De fik et lidet Slot af en Præstegaard at bo i, og saa fulgte Sygdom med for Dem, for Deres kjære Mand eller for de fire prægtige, sunde Gutter, ikke sandt, De gjør allerede en afværgende Bevægelse med Haanden og siger: „Nej, saa vil jeg hellere undvære Palæet, naar vi kun maa beholde vor Sundhed!“

Ser De, saa ere vi enige, saa samtykker De med mig, der siger: „Naar jeg maa beholde min sunde Søvn, saa maa de have al Verdens Nattergale for mig.“

Og med dette anbefaler jeg mig saa for denne Gang, kjære Fruel og Lover, at, naar jeg igjen skulde sanke nogen Værdom i Nøddegangen, den ikke skal forholdes Dem af Deres

ærbødige og hengivne

Memo.

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtige efter Sygdoms-Symptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsstilling, Leve-maade og lignende gennemgaaende Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opgives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaneder.

F. L. P.

Djet bør undersøges med Spejl af en Læge, der vil se, hvilken Del af Djet der er bestadiget, og derefter bestemme Behandlingen.

* * *

F. S.

Naar disse ikke indtræffe for hyppigt — og de komme af sig selv uden direkte Aarsag — er der ikke den ringeste skadelige Indflydelse at befrygte.

* * *

F. D. Langesund.

Tal med en Læge om Deres Sygdom; det kan forekomme, at et saadant Tilbedyndende kan bero paa Beskæftigelsen.

Af „Illustreret Familieblad“, som revideres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Solveig. Af Annette Ihle. [Fort.] — Saa et hangende Haar. [Fort.] — Smaastrykker i Gottholds Manér. Af Memo. — Nattergalen. Af Memo. — Natligt Overfald. [Billede.] — En Regatta paa Themsen. [Billede.] — Sjægerens Hjem. [Billede.] — Ulykken i Værdalen set fra Råten. [Billede.] — Lægeraad.